TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2011. gada 13. oktobrī*

Lieta C-224/10

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Landgericht Baden-Baden* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2010. gada 6. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2010. gada 10. maijā, krimināprocesā pret

Leo Apelt.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], tiesneši U. Lehmuss [*U. Lõhmus*], A. Ross [*A. Rosas*] (referents), Andreass O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*] un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

* Tiesvedības valoda — vācu.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— L. Apelta [*L. Apelt*] vārdā — B. Štege [*B. Stege*], *Rechtsanwalt*,

— Eiropas Komisijas vārdā — Ž. Brauns [*G. Braun*], pārstāvis,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2011. gada 30. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1991. gada 29. jūlija Direktīvas 91/439/EEK par vadītāju apliecībām (OV L 237, 1. lpp.), kas grozīta ar Komisijas 2000. gada 14. septembra Direktīvu 2000/56/EK (OV L 237, 45. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva 91/439"), 1. pantu, 5. panta 1. punkta a) apakšpunktu, 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 8. panta 2. un 4. punktu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Direktīvas 2006/126/EK par vadītāju apliecībām (OV L 403, 18. lpp., un labojums — OV 2009, L 19, 67. lpp.) 11. panta 4. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts kriminālprocesā, kas notiek pret L. Apeltu saistībā ar tīšu [transportlīdzekļa] vadīšanu bez vadītāja apliecības.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

3 Atbilstoši Direktīvas 91/439 preambulas pirmajam apsvērumam:

"[..] kopējās transporta politikas mērķiem un kā ieguldījums ceļu satiksmes drošības uzlabošanā, kā arī lai atvieglotu personu pārvietošanos, kas apmetas uz dzīvi citā dalībvalstī, nevis tajā, kurā šīs personas ir nokārtojušas transportlīdzekļa vadītāja prasmes pārbaudījumus, ir vēlams, lai pastāvētu Kopienas parauga valstu transportlīdzekļu vadītāju apliecības, ko dalībvalstis savstarpēji atzītu bez pienākuma nomainīt šīs apliecības."

4 Atbilstoši Direktīvas 91/439 preambulas ceturtajam apsvērumam satiksmes drošības interesēs ir jānosaka minimālās prasības vadītāja apliecību izdošanai.

5 Direktīvas 91/439 1. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Atbilstoši šīs direktīvas noteikumiem dalībvalstis ievieš iekšzemes vadītāju apliecības, kas pamatojas uz I vai Ia pielikum[ā] aprakstīto Kopienas paraugu. [..]

2. Dalībvalstu izdotās vadītāju apliecības tiek savstarpēji atzītas."

6 Šīs direktīvas 3. pantā ir noteikts:

"1. Vadītāja apliecība, kāda paredzēta 1. pantā, atļauj sekojošu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanu:

[..]

B kategorija

— mehāniskie transportlīdzekļi, kuru maksimālā atļautā masa nepārsniedz 3500 kilogramus un kuriem nav vairāk par astoņām sēdvietām, neskaitot vadītāja sēdekli; [..]

[..]

D kategorija

— mehāniskie transportlīdzekļi, ko izmanto cilvēku pārvadāšanai un kuriem ir vairāk par astoņām sēdvietām, neskaitot vadītāja sēdekli; [..]

2. Kategorijās A, B, B + E, C, C + E, D un D + E var tikt izdota īpaša vadītāja apliecība sekojošu apakškategoriju transportlīdzekļu vadīšanai [..]."

7 Atbilstoši minētās direktīvas 5. panta 1. punkta a) apakšpunktam:

"1. Vadītāju apliecību izdošana ir pakļauta šādiem nosacījumiem:

a) C un D kategorijas vadītāju apliecības izdod tikai transportlīdzekļu vadītājiem, kam jau ir tiesības vadīt kategorijas B transportlīdzekļus."

8 Šīs pašas direktīvas 7. panta 1. punktā ir noteikts:

"Vadītāju apliecības turklāt tiek izdotas tikai tiem pretendentiem,

[..]

b) kam ir parastā dzīvesvieta dalībvalstī, kas izdod vadītāja apliecību, vai kas var pierādīt, ka tur ir mācījušies vismaz sešus mēnešus."

9 Saskaņā ar Direktīvas 91/439 7. panta 5. punktu nevienam cilvēkam nav tiesību turēt vairāk nekā vienu vadītāja apliecību.

10 Šīs direktīvas 8. panta 2. punktā un 4. punkta pirmajā daļā ir paredzēts:

"2. Ievērojot krimināltiesību aktu un policijas tiesību aktu teritorialitātes principu, parastās dzīvesvietas dalībvalstis uz citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības turētāju var attiecināt savas normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu vai anulēšanu un tāpēc, ja nepieciešams, apmainīt vadītāja apliecību.

[..]

4. Dalībvalsts var atteikties atzīt jebkuras tādas vadītāja apliecības derīgumu, ko izdevusi cita dalībvalsts personai, kas pirmās valsts teritorijā ir pakļauta kādam no 2. punktā minētajiem pasākumiem."

11 Saskaņā ar Direktīvas 91/439 II pielikuma I A daļas 1. punkta otro daļu pretendentu uz vadītāja apliecību kādā kategorijā, kurš ir nokārtojis teorētisko zināšanu pārbaudi, lai iegūtu vadītāja apliecību citā kategorijā, var atbrīvot no 2. līdz 4. punktā paredzētajiem kopējiem noteikumiem.

12 Minētā II pielikuma I A daļas 2. punktā ir noteikts teorētisko zināšanu pārbaudes saturs attiecībā uz visām transportlīdzekļu kategorijām. Īpaši noteikumi attiecībā uz A un A1 kategoriju ir paredzēti I A daļas 3. punktā, un īpaši noteikumi attiecībā uz C, C + E, C1, C1 + E, D, D + E, D1 un D1 + E kategoriju ir paredzēti minētās I A daļas 4. punktā.

13 Direktīvas 2006/126 11. panta 1. un 4. punktā ir noteikts:

"1. Ja dalībvalsts izsniegtas derīgas iekšzemes vadītāja apliecības turētājs pārceļas uz pastāvīgu dzīvesvietu citā dalībvalstī, viņš var lūgt savu vadītāja apliecību apmainīt pret līdzvērtīgu vadītāja apliecību. Dalībvalsts, kas veic apmaiņu, pārbauda, kādai kategorijai iesniegtā vadītāja apliecība joprojām ir faktiski derīga. [..]

[..]

4. Dalībvalsts atsakās izsniegt vadītāja apliecību pretendentam, kura vadītāja apliecība citā dalībvalstī ir ierobežota, atņemta uz laiku vai atņemta pavisam.

Dalībvalsts atsakās atzīt jebkuras vadītāja apliecības derīgumu, ko izdevusi kāda cita dalībvalsts personai, kuras vadītāja apliecība izdevējas valsts teritorijā ir ierobežota, atņemta uz laiku vai atņemta pavisam.

Dalībvalsts var arī atteikties izsniegt vadītāja apliecību pretendentam, kura vadītāja apliecība citā dalībvalstī ir anulēta."

Valsts tiesiskais regulējums

14 1998. gada 18. augusta Noteikumu par atļauju personām piedalīties ceļu satiksmē (Noteikumi par vadītāja apliecību) (*Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung)*) (*BGBl.* 1998 I, 2214. lpp.) — redakcijā, kas bija piemērojama pamata lietas faktu rašanās brīdī, — 28. panta 1. un 4. punktā ir noteikts:

"1. "Derīgu Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas vadītāja apliecību turētāji, kuru parastā dzīvesvieta [..] ir Vācijā, drīkst vadīt transportlīdzekļus šajā valstī tiem piešķirto tiesību apmērā, ievērojot 2.–4. punktā minētos ierobežojumus. [..]

4. 1. punktā minētās tiesības neattiecas uz tādiem Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas Zonas vadītāja apliecību turētājiem,

[..]

3) kuriem Vācijā ir atņemta vadītāja apliecība ar pagaidu vai galīgu tiesas nolēmumu vai tūlīt izpildāmu vai galīgu administratīvās iestādes lēmumu [..]."

15 Likuma par ceļu satiksmi (*Straßenverkehrsgesetz*) — tā redakcijā, kas piemērojama faktiem pamata lietā, — 21. panta 1. punkta 1. apakšpunktā ir paredzēts:

"1. Ieslodzījums līdz pat vienam gadam vai naudas sods tiek piespriests ikvienam, kas

1) vada transportlīdzekli, kaut arī viņam nav šajā nolūkā nepieciešamās vadītāja apliecības, vai ja transportlīdzekļa vadīšana viņam ir aizliegta saskaņā ar Krimināl kodeksa 44. pantu vai šī likuma 25. pantu [..]."

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

16 1998. gada 14. decembrī Vācijā Verdenas [*Verden*] rajona (Vācija) kompetentie dienesti izsniedza L. Apeltam, Vācijas pilsonim, vadītāja apliecību attiecībā uz klasēm 1a, 1b, 3, 4 un 5.

17 2006. gada 23. janvārī L. Apelts tika aizturēts brīdī, kad viņš vadīja transportlīdzekli reibuma stāvoklī. Nākamajā dienā Vācijas policijas dienesti ("polizeiliche Verwarung") aizturēja viņa vadītāja apliecību.

18 Ar 2006. gada 31. maija lēmumu *Amtsgericht Osterholz-Scharmbeck* [Osterholcas-Šarmbekas pirmās instances tiesa] piesprieda L. Apeltam naudas sodu par transportlīdzekļa vadīšanu alkohola reibumā. Viņam tika atņemta vadītāja apliecība, tika liegtas tiesības vadīt transportlīdzekli un noteikts aizliegums prasīt izsniegt jaunu vadītāja apliecību līdz 2006. gada 29. novembrim.

19 2006. gada 1. martā, proti, pirms tiesa bija atņēmusi L. Apeltam Vācijas iestāžu izsniegto vadītāja apliecību, bet pēc tam, kad šo apliecību bija aizturējuši Vācijas policijas dienesti, Čehijas kompetentās iestādes viņam izsniedza atļauju vadīt B kategorijas transportlīdzekļus, atbilstoši kurai viņam tajā pašā dienā tika izsniegta vadītāja apliecība. Šajā apliecībā norādītā dzīvesvieta bija Vācijā.

20 2007. gada 30. aprīlī, proti, pirms bija beidzies termiņš aizliegumam prasīt izsniegt jaunu vadītāja apliecību, ko bija noteikusi *Amtsgericht Osterholz-Scharmbeck*, Čehijas iestādes L. Apeltam izsniedza atļauju vadīt D kategorijas transportlīdzekļus. Uz šī pamata šajā pašā dienā viņam tika izsniegta vadītāja apliecība, kurā bija norādīta viņa dzīvesvieta Čehijā, kā arī B kategorijas vadītāja apliecības izsniegšanas datums.

21 2009. gada 11. jūlijā L. Apelts tika aizturēts brīdī, kad viņš vadīja autobusu Āhernes [*Achern*] (Vācija) pašvaldības teritorijā. Prokurors prasīja *Amtsgericht Achern* [Āhernes pirmās instances tiesa] pieņemt krimināllietā lēmumu sodīt L. Apeltu par transportlīdzekļa tīšu vadīšanu bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām. *Amtsgericht Achern* noraidīja šo lūgumu, pamatojoties uz to, ka transportlīdzekļa vadīšanas atļauja, ko Čehijas iestādes bija izsniegušas attiecībā uz D kategorijas transportlīdzekļiem pēc tam, kad bija beidzies termiņš aizliegumam prasīt izsniegt jaunu vadītāja apliecību, bija derīga Vācijas teritorijā.

22 Prokurors pārsūdzēja šo lēmumu *Landgericht Baden-Baden* [Bādenbādenes apgabaltiesa], apgalvojot, ka atļauja vadīt B kategorijas transportlīdzekļus, kas nav derīga Vācijā, ir būtisks elements, runājot par D kategorijas vadītāja apliecību.

23 Šādos apstākļos *Landgericht Baden-Baden* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai dalībvalsts — ievērojot Direktīvas 91/439[..] 5. panta 1. punkta a) apakšpunktu, saskaņā ar kuru D kategorijas vadītāju apliecības izdod tikai tiem transportlīdzekļu vadītājiem, kuriem jau ir tiesības vadīt B kategorijas transportlīdzekļus, — saskaņā ar šīs pašas direktīvas 1. pantu un 8. panta 2. un 4. punktu var atteikties atzīt citas dalībvalsts izdotas apliecības, kas ietver tiesības vadīt B un D kategorijas transportlīdzekļus, derīgumu, — it īpaši attiecībā uz D kategoriju —, ja šīs vadītāja apliecības īpašniekam B kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesības tikušas piešķirtas pirms pirmajā minētajā dalībvalstī notikušās transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanas tiesā, bet tiesības vadīt D kategorijas transportlīdzekļus — tikai pēc tiesību atņemšanas tiesā un pēc vienlaikus noteiktā aizlieguma prasīt izsniegt jaunu vadītāja apliecību termiņa beigām?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

Vai pirmā minētā dalībvalsts drīkst atteikties atzīt minēto vadītāja apliecību — it īpaši attiecībā uz D kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesībām —, piemērojot Direktīvas 2006/126/EK [..] 11. panta 4. punktu, saskaņā ar kuru dalībvalsts atsakās atzīt jebkuras tādas vadītāja apliecības, ko ir izdevusi cita dalībvalsts, derīgumu personai, kurai vadītāja apliecība šīs dalībvalsts teritorijā ir atņemta, ja B un D kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesības ir tikušas piešķirtas attiecīgi 2006. gada 1. martā un 2007. gada 30. aprīlī un vadītāja apliecība ir tikusi izdota šajā pēdējā minētajā datumā?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

24 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa jautā, vai, ņemot vērā Direktīvas 91/439 5. panta 1. punkta a) apakšpunktu, saskaņā ar kuru D kategorijas transportlīdzekļu vadītāju apliecības izdod tikai tiem transportlīdzekļu vadītājiem, kuriem jau ir tiesības vadīt B kategorijas transportlīdzekļus, dalībvalsts var atteikties saskaņā ar šīs direktīvas 1. pantu un 8. panta 2. un 4. punktu atzīt tādas vadītāja apliecības spēkā esamību, kuru ir izdevusi cita dalībvalsts attiecībā uz B un D kategorijas transportlīdzekļiem — it īpaši attiecībā uz D kategoriju —, ja minētās vadītāja apliecības turētājam ir izsniegta atļauja vadīt B kategorijas transportlīdzekļus pirms tam, kad pirmajā minētajā dalībvalstī ir ticis pieņemts tiesas nolēmums par vadītāja tiesību atņemšanu, un ja atļauja vadīt D kategorijas transportlīdzekļus ir tikusi izsniegta pēc šī tiesas nolēmuma pieņemšanas un pēc aizlieguma prasīt izsniegt jaunu vadītāja apliecību termiņa beigām, kas tika noteikts vienlaicīgi ar minēto tiesību atņemšanu.

25 Jāpiebilst, ka iesniedzējtiesa precizē, ka, kaut arī Čehijas iestādes izsniedza L. Apeltam B kategorijas transportlīdzekļa vadītāja apliecību, pirms Vācijā viņam ar tiesas nolēmumu tika atņemtas vadītāja tiesības, šī izsniegšana notika pēc tam, kad viņa Vācijā izdoto vadītāja apliecību bija aizturējuši Vācijas policijas dienesti, un ka gan šis pēdējais minētais aizturēšanas pasākums, gan arī tiesas nolēmums ir pamatots ar iemesliem, kādi pastāvēja brīdī, kad Čehijas iestādes izsniedza B kategorijas transportlīdzekļa vadītāja apliecību. Turklāt iesniedzējtiesa atsaucas uz faktu, ka L. Apelta dzīvesvieta pēdējā minētajā vadītāja apliecībā ir norādīta Vācijā.

26 Saskaņā ar Direktīvas 91/439 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu vadītāja apliecības tiek izdotas cita starpā tikai tiem pretendentiem, kuriem parastā dzīvesvieta ir dalībvalstī, kas izdod vadītāja apliecību, vai kuri var pierādīt, ka tur ir mācījušies vismaz sešus mēnešus.

27 Līdz ar to, lai iesniedzējtiesai sniegtu lietderīgu atbildi, uzdotais jautājums ir jāsaprot tādējādi, ka tas ir uzdots, lai būtībā noskaidrotu, vai Direktīvas 91/439 1. panta 2. punktā, 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā, 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā un 8. panta 2. un 4. punktā uzņemošajai dalībvalstij ir aizliegts atteikties atzīt B un D kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecību, ko ir izsniegusi cita dalībvalsts, pirmkārt, ja minētās vadītāja apliecības turētājam ir izsniegta B kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecība, neievērojot parastās dzīvesvietas nosacījumu un pēc tam, kad viņa pirmajā dalībvalstī izsniegto vadītāja apliecību ir aizturējuši šīs pirmās dalībvalsts policijas dienesti, bet pirms šajā minētajā pirmajā dalībvalstī ticis pieņemts tiesas nolēmums par vadītāja tiesību atņemšanu, un, otrkārt, ja minētās vadītāja apliecības turētājam ir izsniegta D kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecība pēc tam, kad ticis pieņemts minētais tiesas nolēmums, un pēc tam, kad ir beidzies aizlieguma prasīt izsniegt jaunu vadītāja apliecību termiņš.

28 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Direktīvas 91/439 1. panta 2. punktā ir paredzēts bez jebkādām formalitātēm savstarpēji atzīt dalībvalstīs izdotas vadītāja apliecības. Šajā tiesību normā ir ietverts nepārprotams un precīzs dalībvalstu pienākums, kas nepieļauj nekādu rīcības brīvību, veicot šī pienākuma izpildes pasākumus (2011. gada 19. maija spriedums lietā C-184/10 *Grasser*, Krājums, I-4057. lpp., 19. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Izdevējai dalībvalstij ir jāpārbauda, vai Savienības tiesībās noteiktās minimālās prasības, tostarp minētās direktīvas 7. panta 1. punktā paredzētās prasības par dzīvesvietu un piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai, ir izpildītas un tātad — vai vadītāja apliecības izsniegšana ir pamatota (iepriekš minētais spriedums lietā *Grasser*, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 Ja dalībvalsts iestādes ir izsniegušas vadītāja apliecību atbilstoši Direktīvas 91/439 1. panta 1. punktam, citas dalībvalstis nav tiesīgas pārbaudīt, vai ir ievēroti šajā direktīvā paredzētie izsniegšanas nosacījumi. Proti, tas, ka personai ir dalībvalstī izsniegta vadītāja apliecība, ir uzskatāms par pierādījumu, ka šīs apliecības turētājs tās izsniegšanas dienā atbilda minētajiem nosacījumiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Grasser*, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Tomēr no 2008. gada 20. novembra sprieduma lietā C-1/07 *Weber* (Krājums, I-8571. lpp.) izriet, ka Direktīvas 91/439 1. panta 2. punktā un 8. panta 2. un 4. punktā dalībvalstij nav aizliegts atteikties savā teritorijā atzīt tiesības vadīt transportlīdzekli, kas izriet no vadītāja apliecības, kura citā dalībvalstī ir izdota personai, kam pirmās dalībvalsts teritorijā ir atņemtas tiesības vadīt transportlīdzekli, kaut arī šī atņemšana ir paziņota pēc minētās apliecības izdošanas, jo tā tikusi saņemta laika posmā, kad bija pārtraukta pirmajā valstī izdotās apliecības spēkā esamība, un gan šī apliecības spēkā esamības pārtraukšana, gan minētā apliecības atņemšana ir pamatota ar iemesliem, kas pastāvēja otrās vadītāja apliecības izdošanas dienā.

32 Pamata lietā tiesas nolēmums par vadītāja tiesību atņemšanu tika pasludināts pēc tam, kad L. Apeltam Čehijas iestādes bija izsniegušas B kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecību. Taču šī vadītāja apliecība tika izsniegta brīdī, kad L. Apeltam Vācijā izsniegto vadītāja apliecību bija aizturējuši Vācijas policijas dienesti.

33 Kā norādījusi iesniedzējtiesa, minētais aizturēšanas pasākums var tikt uzskatīts par Direktīvas 91/439 8. panta 2. un 4. punktā paredzēto apturēšanas pasākumu. Tādējādi minētā direktīva, ņemot vērā, ka gan Vācijas policijas iestāžu veiktais aizturēšanas pasākums, gan tiesas nolēmums par [vadītāja tiesību] atņemšanu ir pamatoti ar iemesliem, kādi pastāvēja šīs vadītāja apliecības izsniegšanas brīdī, neaizliedz Vācijas iestādēm atteikties savā teritorijā atzīt vadītāja apliecību, ko L. Apeltam ir izsniegušas Čehijas iestādes attiecībā uz B kategorijas transportlīdzekļiem.

34 Katrā ziņā ir jāatgādina, ka no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka vadītāja apliecībā norādītā dzīvesvieta atrodas Vācijā. Nosacījuma par parasto dzīvesvietu Direktīvas 91/439 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē neievērošana pati par sevi var būt pamats dalībvalstij atteikt atzīt citā dalībvalstī izsniegtu vadītāja apliecību.

35 No Tiesas judikatūras izriet, ka Direktīvas 91/439 1. panta 2. punktā, 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā, kā arī 8. panta 2. un 4. punktā uzņemošajai dalībvalstij nav aizliegts atteikties atzīt savā teritorijā citas dalībvalsts izsniegtu vadītāja apliecību, ja, pamatojoties uz šajā vadītāja apliecībā izdarītajām atzīmēm, tiek konstatēts, ka šīs direktīvas 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais parastās dzīvesvietas nosacījums nav ticis ievērots (iepriekš minētais spriedums lietā *Grasser*, 33. punkts).

36 Līdz ar to Vācijas iestādes bija tiesīgas atteikties atzīt tādu vadītāja apliecību, kādu L. Apeltam bija izsniegušas Čehijas iestādes attiecībā uz B kategorijas transportlīdzekļiem.

37 Attiecībā uz jautājumu par to, vai dalībvalsts var atteikties atzīt tādu vadītāja apliecību, kādu L. Apeltam ir izdevušas Čehijas iestādes attiecībā uz D kategorijas

transportlīdzekļiem, ir jāatzīmē, ka no Direktīvas 91/439 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta izriet, ka D kategorijas vadītāja apliecību var izsniegt tikai tiem vadītājiem, kuriem jau ir tiesības vadīt B kategorijas transportlīdzekļus.

38 Komisija apgalvo, ka — ņemot vērā, ka prasības, kādas ir noteiktas D kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecības saņemšanai, ir stingrākas par tām, kādas ir noteiktas B kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecības saņemšanai, un ka L. Apeltam D kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecība tika izsniegta pēc tam, kad bija beidzies aizlieguma prasīt izsniegt jaunu vadītāja apliecību termiņš, — B kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecības saņemšanas datums, kas ir norādīts minētajā D kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecībā, nedrīkst ietekmēt Direktīvā 91/439 paredzēto vadītāja apliecību savstarpējās atzīšanas pienākumu.

39 Šī argumentācija nav atbalstāma.

40 Atbilstoši Direktīvas 91/439 3. panta 1. punktam saskaņā ar šīs direktīvas 1. pantu ieviestā vadītāja apliecība var dot tiesības vadīt dažādu kategoriju transportlīdzekļus. Šo kategoriju ietvaros — atbilstoši minētās direktīvas 3. panta 2. punktam — var tikt izdota īpaša vadītāja apliecība dažādu apakškategoriju transportlīdzekļu vadīšanai.

41 Šajā nolūkā B kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecība ļauj vadīt automašīnas, kuru maksimālā atļautā masa nepārsniedz 3 500 kilogramus un kurām nav vairāk par astoņām sēdvietām, neskaitot vadītāja sēdekli. Turpretim D kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecība dod tiesības vadīt automašīnas, kas tiek izmantotas cilvēku pārvadāšanai un kurās ir vairāk par astoņām sēdvietām, neskaitot vadītāja sēdekli.

42 Kā atzīmējis ģenerāladvokāts savu secinājumu 33. punktā, šāda sadalīšana kategorijās un apakškategorijās ļauj katrai kategorijai piemērot minimālos nosacījumus, atbilstoši kuriem ir jāizsniedz vadītāja apliecība.

43 Precīzāk, Direktīvas 91/439 II un III pielikumā ir paredzēts vienots priekšnoteikumu kopums visu kategoriju vadītāja apliecībām. Ikvienas vadītāja apliecības izsniegšana ir pakļauta vienotajā priekšnoteikumu kopumā paredzēto minimālo nosacījumu izpildei. Runa ir, kā atzīmējis ģenerāladvokāts savu secinājumu 37. punktā, piemēram, par prasmi vadīt transportlīdzekli, lai neizraisītu bīstamas situācijas un atbilstoši rīkotos, ja šādas situācijas rastos, vai par zināšanām attiecībā uz drošu attālumu starp transportlīdzekļiem, bremzēšanas attālumu un attiecīgā transportlīdzekļa apkopi.

44 Papildus šiem minimālajiem nosacījumiem pastāv īpašas pārbaudes attiecībā uz katru kategoriju, it īpaši attiecībā uz D kategoriju.

45 Šajā ziņā ir jāatzīmē, ka no Direktīvas 91/439 II pielikuma I daļas A sadaļas 1. punkta otrās daļas izriet, ka pretendentu uz vadītāja apliecību kādā kategorijā, kurš ir nokārtojis teorētisko zināšanu pārbaudi, lai iegūtu vadītāja apliecību citā kategorijā, var atbrīvot no teorētisko zināšanu pārbaudes, it īpaši attiecībā uz ceļu satiksmes noteikumiem.

46 Tādējādi no Direktīvas 91/439 formulējuma un uzbūves izriet, ka B kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecība ir uzskatāma par obligātu iepriekšēju pamatu, lai iegūtu D kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecību.

47 Līdz ar to būtu pretēji Direktīvas 91/439 preambulas pirmajā un ceturtajā apsvērumā minētajam satiksmes drošības mērķim neatļaut uzņemošajai dalībvalstij atteikties atzīt D kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecību, kas ir izdota, pamatojoties uz B kategorijas transportlīdzekļa vadītāja apliecību, kura savukārt ir izdota uz prettiesiska pamata, kas pamato šīs vadītāja apliecības neatzīšanu.

48 Tādējādi ir jākonstatē, ka, ja dalībvalsts, pamatojoties uz Direktīvu 91/439, var atteikties atzīt tādas B kategorijas transportlīdzekļa vadītāja apliecības spēkā esamību, ko ir izsniegušas citas dalībvalsts iestādes, tad tai ir arī tiesības neatzīt tādas D kategorijas transportlīdzekļa vadītāja apliecības spēkā esamību, kas ir izsniegta, pamatojoties uz minēto B kategorijas transportlīdzekļa vadītāja apliecību.

49 Tā kā B kategorijas transportlīdzekļa vadītāja apliecība, ko L. Apeltam ir izsniegušas Čehijas iestādes, tikusi izsniegta uz prettiesiska pamata, kas pamato tās neatzīšanu, Direktīvas 91/439 1. panta 2. punktā, 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā, 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā un 8. panta 2. un 4. punktā nav aizliegts Vācijas iestādēm atteikties atzīt arī tādu D kategorijas transportlīdzekļa vadītāja apliecību, ko Čehijas iestādes ir izsniegušas L. Apeltam, pamatojoties uz viņa B kategorijas transportlīdzekļa vadītāja apliecību.

50 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 91/439 1. panta 2. punktā, 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā, 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā un 8. panta 2. un 4. punktā uzņemošajai dalībvalstij nav aizliegts atteikties atzīt B un D kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecību, ko ir izsniegusi cita dalībvalsts, pirmkārt, ja minētās vadītāja apliecības turētājam B kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecība ir izsniegta, neievērojot parastās dzīvesvietas nosacījumu un pēc tam, kad viņa pirmajā dalībvalstī izsniegto vadītāja apliecību ir aizturējuši šīs pirmās dalībvalsts policijas dienesti, bet, pirms šajā minētajā pirmajā dalībvalstī ticis pieņemts tiesas nolēmums par vadītāja tiesību atņemšanu, un, otrkārt, ja minētās

vadītāja apliecības turētājam D kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecība ir izsniegta pēc tam, kad ticis pieņemts minētais tiesas nolēmums, un pēc tam, kad ir beidzies aizlieguma prasīt izsniegt jaunu vadītāja apliecību termiņš.

Par otro jautājumu

51 Tā kā fakti pamata lietā norisinājās 2006. un 2007. gadā un līdz ar to pirms Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta piemērošanas, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

52 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Padomes 1991. gada 29. jūlija Direktīvas 91/439/EEK par vadītāju apliecībām, kas grozīta ar Komisijas 2000. gada 14. septembra Direktīvu 2000/56/EK, 1. panta 2. punktā, 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā, 7. panta 1. punkta

b) apakšpunktā un 8. panta 2. un 4. punktā uzņemošajai dalībvalstij nav aizliegts atteikties atzīt B un D kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecību, ko ir izsniegusi cita dalībvalsts, pirmkārt, ja minētās vadītāja apliecības turētājam B kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecība ir izsniegta, neievērojot parastās dzīvesvietas nosacījumu un pēc tam, kad viņa pirmajā dalībvalstī izsniegto vadītāja apliecību ir aizturējuši šīs pirmās dalībvalsts policijas dienesti, bet, pirms šajā minētajā pirmajā dalībvalstī ticis pieņemts tiesas nolēmums par vadītāja tiesību atņemšanu, un, otrkārt, ja minētās vadītāja apliecības turētājam D kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecība ir izsniegta pēc tam, kad ticis pieņemts minētais tiesas nolēmums un pēc tam, kad ir beidzies aizlieguma prasīt izsniegt jaunu vadītāja apliecību termiņš.

[Paraksti]